

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyní JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce **Ing. arch. M.P.,**
bytem v xxx,
zastoupeného JUDr. Zdeňkou Mužíkovou,
advokátkou se sídlem v Berouně, Husovo nám. 44

proti
žalované **České komoře architektů,**
se sídlem v Praze 1, Josefská 34/6,
zastoupené Mgr. Danielou Rybkovou,
advokátkou se sídlem v Praze 3, Jana Želivského 2385/11

o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Dr 2016-18,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí představenstva České komory architektů (dále též „žalovaná“) ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Dr 2016-18, jímž byl potvrzen rozsudek Stavovského soudu České komory architektů ze dne 11. 9. 2018. Žalobce byl shledán vinným disciplinárním proviněním v podobě porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.V.

ustanovení § 26 odst. 1 Profesního a etického řádu České komory architektů a dále porušením ustanovení § 12 odst. 3 a § 13 odst. 5 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů, autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 360/1992 Sb.“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč. Podle napadených rozhodnutí měl žalobce na podzim roku 2016 bez vědomí původního vyhotovitele ing. V. Š. pozměnit obsah požárně bezpečnostního řešení pro stavbu „Xxx Xxx.“

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že byl napadeným rozhodnutím žalované zkrácen na svých právech uložením pokuty, kdy uložení v dané výši se stalo závislým výhradně na správním uvážení pokutujícího orgánu. Žalobce nezpochybnil závěr, že upravil a změnil obsah požárně bezpečnostního řešení přístavby výtahu a pro bazén s příslušenstvím, vypracovaných Ing. Š., podle požadavku Hasičského záchranného sboru (HZS) spočívajícího v dodržení požárně bezpečnostních předpisů, nicméně Ing. Š., které její vypracování sám zadal, nezpracovala dokumentaci řádně a úplně, zároveň nebyla přítomna, byla na dovolené, nijak se žalobcem nekomunikovala a komunikovat odmítala. Žalobce z hlediska dodržení termínu dokončení celého projektu potřeboval, aby požárně bezpečnostní řešení obsahovalo všechny rozhodné skutečnosti, které Ing. Š. chybně nezahrnula, a hrozilo, že opět nebude na základě jejího neúplného nevyhovujícího řešení z hlediska požárně bezpečnostních předpisů žádosti o vydání stanoviska Hasičského požárního sboru vyhověno. Pokud žalobce jím upravené požárně bezpečnostní řešení přístavby výtahu a pro bazén s příslušenstvím předložil ke své žádosti o vydání stanoviska Hasičského záchranného sboru v neověřené kopii a nikoliv v originálu, přičemž k ní přiložil jím autorizovanou listinu nazvanou, „xxx xxx xxx“, pak podle svého názoru nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu pozměňování veřejné listiny, ani skutkovou podstatu porušení povinností, za které mu byla profesní komorou uložena pokuta. To vše tím spíše za situace, bylo-li prokázáno, že Ing. Š. o pozměnění jí vyhotovených listin v souladu s požárně bezpečnostními předpisy neprodleně po té, co bylo žádosti vydaným stanoviskem Hasičského záchranného sboru ze dne 16. 11. 2016 vyhověno, informoval e-mailem ze dne 29. 11. 2016, a zároveň ji požádal, aby jím upravené požárně bezpečnostní řešení dodatečně autorizovala.
3. Skutečnost, že Ing. Š. odmítla nést odpovědnost za požárně bezpečnostní řešení navrhované stavby tím, že odmítla příslušnému stavebnímu úřadu předložit požárně bezpečnostní řešení opatřené originálem razítka a podpisem, byť v žalobcem neupraveném znění, které sama zpracovávala, když se žalobci zavázala požárně bezpečnostní řešení zpracovat tak, aby vyhovělo požárně bezpečnostním předpisům, nelze klást k tíži žalobce. Jednání žalobce totiž nebylo motivováno svévolí, nemělo a nemohlo mít škodlivý vliv ani na prosazení práv či oprávněných zájmů zadavatele, a už vůbec ne na prosazení práva oprávněných zájmů samotné Ing. Š., která požárně bezpečnostní řešení nezpracovala řádně, včas a v souladu s požárně bezpečnostními předpisy.
4. Žalobce žalované vytýká, že zcela vědomě přehlédla, že požárně bezpečnostní řešení stavby projektované žalobcem se žalobci zavázala zpracovat řádně a včas Ing. Š., a že to byla právě ona, která při zpracování nedodržela obecně závazné požární a bezpečnostní předpisy, se žalobcem nekomunikovala a následně odmítla nést odpovědnost za požární bezpečnost daného objektu, když měla o ní blíže nezdůvodněnou pochybnost, což projevila i tím, že odmítla dříve příslušnému stavebnímu úřadu k jeho výzvě předložit i jí výlučně zpracovanou a žalobcem neupravenou verzi požárně bezpečnostního řešení přístavby výtahu a pro bazén s příslušenstvím. Rozhodnutí profesní komory zasáhlo do majetkové sféry žalobce a stojí na neúplném a nesprávném právním posouzení věci.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě nejprve stručně shrnula průběh relevantních řízení se žalobcem před orgány žalované a poukázala na to, že v souladu s ustanovením § 22 odst. 3

zákona č. 360/1992 Sb. lze podat správní žalobu pouze proti těm rozhodnutím, kterými bylo uloženo disciplinární opatření k pozastavení nebo odejmutí autorizace. V daném případě byla žalobci uložena pokuta jako druhé nejmírnější disciplinární opatření. Podle názoru žalované žalobce není k podání žaloby oprávněn a žaloba by měla být soudem přednostně zamítnuta jako nepřipustná.

6. Pro případ, že by soud tento právní názor nesdílel, pak k vlastní argumentaci žalobce v podané žalobě žalovaná uvedla, že požárně bezpečnostní řešení je nedílnou součástí projektové dokumentace stavby. Obsah a rozsah požárně bezpečnostního řešení je upraven v ustanovení § 41 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru („vyhláška o požární prevenci“). Požárně bezpečnostní řešení slouží k posouzení požární bezpečnosti navrhované stavby, což je úkol zejména pro hasičský záchranný sbor kraje, který je dotčeným orgánem vydávajícím závazné stanovisko na základě zákona.
7. Provinění žalobce proti ustanovením Profesního a etického řádu žalované a proti ustanovením zákona č. 360/1992 Sb. však nespočívá v tom, že by zpracoval požárně bezpečnostní řešení v rozporu s příslušnými právními předpisy pro oblast požární ochrany, nebo že by zpracoval požárně bezpečnostní řešení pro svého klienta neoprávněně, ale v tom, že v rámci žádosti o závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru odevzdal požárně bezpečnostní řešení původně zpracované jiným autorizovaným projektantem, jehož obsah bez vědomí tohoto projektanta pozměnil a vydával je nadále za dílo tohoto projektanta. Takové jednání je zcela zjevně v rozporu s profesní etikou žalované a žalobce jej opakovaně potvrdil před orgány žalované i přímo v textu samotné žaloby. Žalobce v průběhu řízení nesl žádné argumenty, které by jeho jednání ospravedlnily a pokud se brání tvrzením, že Ing. Š. nedodržovala své povinnosti vůči žalobci, bylo jistě možné tuto situaci řešit jiným způsobem než neoprávněným použitím jejího autorizačního razítka.

Průběh řízení před orgány žalované

8. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
9. Žalobce je autorizovaný architekt, který podléhá disciplinární pravomoci žalované, jejíž je členem. Dozorčí rada České komory architektů podala na základě a po prověření podnětu Ing. Š. návrh na zahájení disciplinárního řízení se žalobcem pro podezření z porušení § 12 odst. 1, 2, 3, 4 písmene b) a odstavce 6, a dále § 13 odst. 5 zákona č. 360/1992 Sb., a dále pro podezření z porušení § 2, § 3 odst. 1, § 6 odst. 4 a § 26 odst. 1 Profesního a etického řádu České komory architektů.
10. Podle uvedeného návrhu se protiprávního jednání měl žalobce dopustit tím, že pozměnil obsah dokumentace požárně bezpečnostního řešení stavby zpracované Ing. V. Š. a podal spolu s žádostí o vydání závazného stanoviska takto pozměněnou dokumentaci Hasičskému záchrannému sboru hlavního města Prahy.
11. Na základě žalobního návrhu dozorčí rady České komory architektů proběhlo před Stavovským soudem České komory architektů disciplinární řízení, jehož výsledkem bylo postupně vydání dvou rozsudků Stavovského soudu žalované. V pořadí druhým rozsudkem ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. DR 2016-18 (první rozsudek tohoto soudu byl zrušen rozhodnutím představenstva žalované a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení – poznámka soudu), byl žalobce shledán vinným za porušení výše uvedených předpisů a byla mu uložena povinnost uhradit pokutu ve výši 40 000 Kč a nahradit část nákladů disciplinárního řízení v částce 10 000 Kč.
12. Proti uvedenému rozhodnutí Stavovského soudu České komory architektů podal žalobce včasné odvolání, v němž argumentoval stejně jako v podané žalobě, přičemž o tomto odvolání rozhodlo představenstvo České komory architektů žalobou napadeným rozhodnutím, jímž napadený rozsudek Stavovského soudu žalované potvrdilo s odůvodněním, že odvoláním napadený rozsudek Stavovského soudu je přiměřený a odpovídající závažnosti disciplinárního provinění

žalobce a uložený trest bude pro disciplinárně obviněného dostatečným ponaučením, aby se podobného jednání v budoucnu vyvaroval.

Průběh řízení před soudem

13. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 3. 10. 2019 zástupkyně žalobce setrvala na podané žalobě, odkázala na její písemné vyhotovení a doplnila, že žalovaná do práv žalobce zasáhla nejen uložením pokuty v částce 40 000 Kč, ale i uložením povinnosti nahradit náklady disciplinárního řízení v paušální částce 10 000 Kč. Žalobce se nemohl žádného deliktního jednání dopustit, když stavebnímu úřadu předložil neověřenou kopii díla Ing. Š. pověřené vytvořením požárně bezpečnostního řešení stavby, kterou sám projektoval, ke své vlastní autorizované zprávě. Protože dílo Ing. Š. nesplňovalo náležitosti, aby dotčený orgán požární ochrany mohl vydat souhlasné stanovisko, žalobce údaje, které doplnil do neověřené kopie, uvedl i ve své zprávě. Neověřená kopie projektu Ing. Š. není důkazem o tom, že existuje listina, o jejíž kopii má jít, tj. listina, na níž by mělo dojít k protiprávnímu jednání žalobce. Žalobce Ing. Š. kontaktoval ve snaze zajistit, aby její řešení bylo shledáno správným. Pokud žalovaná došla k opačnému závěru, svědčí to pouze o neprofesionálním jednání Ing. Š., protože ona je tím, kdo stavebnímu úřadu nepředložil originál svého projektu spolu s žalobcovým doplněním.
14. Žalobce při jednání soudu uvedl, že měl snahu soustředit doklady, ze kterých by bylo zřejmé, že architekt je nositelem celé zakázky, v jejímž rámci přibírá spolupracovníky na dílčí úkony. Je to tedy nositel projektu, kdo uděluje autorizační razítko. Žalobce předmětné dílo vypravoval pro svého klienta a má korespondenci, ze které vyplývají jiné závěry než ty, ke kterým dospěla žalovaná. Hasičský záchranný sbor totiž dvakrát odmítl práci Ing. Š., která potom odjela na dovolenou, proto žalobce musel její dílčí práci nějak vyřešit tak, aby dotčený orgán požární ochrany vydal souhlasné stanovisko k projektu. Žalobce Ing. Š. požádal, aby mu doručila jedno paré k autorizaci, které žalobce upravil podle požadavků HZS. Práci žalobce Ing. Š. i přesto řádně a včas zaplatil, jeho jednání bylo vedeno nikoli snahou jí nějak ublížit, ale pomoci ke zdárnému dokončení celého projektu. Ostatně požárně bezpečnostní řešení stavby podle projektu Ing. Š. stejně nebylo možno použít a žalobce musel objednat řešení od jiného projektanta, aby mu stavební úřad stavební povolení udělil.
15. Zástupkyně žalované u jednání soudu uvedla, že odkazuje především na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření žalované k žalobě. Žalovaná zdůrazňuje, že žalobce sice tvrdí, že se snažil Ing. Š. kontaktovat ihned, to ovšem ze spisového materiálu nevyplývá. Sám žalobce v průběhu disciplinárního řízení uvedl, že ji kontaktoval až následně, když po ní požadoval předložení podkladů. Podle názoru žalované jde o závažné porušení autorských práv jiné osoby autorizovaného inženýra, kdy žalobce neodlišil charakter soukromoprávního vztahu ke svému klientovi a k osobě Ing. Š. na straně jedné a veřejnoprávní odpovědnost danou zákonem č. 360/1992 Sb. Je zřejmé, že žalobce zneužil autorizačního razítka Ing. Š., přestože nemusel její autorizační podpis překopírovávat a mohl výsledný projekt opatřit vlastním razítkem. Společenská intenzita jeho jednání nebyla tak vysoká, aby bylo možno jeho čin kvalifikovat jako trestný čin, nicméně důvod pro disciplinární potrestání žalované zcela jednoznačně shledala a na svých závěrech setrvává.

Relevantní právní úprava

16. Podle ustanovení § 12 odstavce 3 zákona č. 360/1992 Sb. je při výkonu své činnosti autorizovaná osoba povinna dbát platných obecně závazných právních předpisů, jakož i předpisů vydaných příslušnou Komorou.

17. Podle ustanovení § 13 odstavec 3 zákona č. 360/1992 Sb. platí, že autorizovaná osoba opatřuje dokumenty související s výkonem její činnosti vlastnoručním podpisem a otiskem razítka se státním znakem České republiky, jménem autorizované osoby, číslem, pod nímž je zapsána v seznamu autorizovaných osob vedeném Komorou a vyznačeným oborem, popřípadě specializací a své autorizace. Podle odstavce 5 téhož ustanovení platí, že dokumenty označené autorizovanou osobou podle odstavce 3 jsou pro úřední účely veřejnými listinami.
18. Podle ustanovení § 20 odstavec 1 písm. b) zákona č. 360/1992 Sb. platí, že za závažné nebo opětovné porušení povinností autorizované osoby stanovené tímto zákonem (dále jen "disciplinární provinění") Komora autorizované osobě uloží, nejde-li o trestný čin, některé z těchto disciplinárních opatření: a) písemnou důtku, b) pokutu až do výše 50 000 Kč, c) pozastavení autorizace na dobu nejvýše tří let, d) odejmutí autorizace. Rozhodnutí o disciplinárním opatření podle písmene b) nebo c) může současně obsahovat rozhodnutí o zákazu výkonu funkcí v Komoře.
19. Podle článku 26 Profesního a etického řádu České komory architektů ve znění účinném pro rok 2016 architekt respektuje a chrání práva k duševnímu vlastnictví, zejména autorská práva ostatních architektů, jakož i všech dalších osob. Architekt se zároveň vůči těmto osobám vyvaruje zneužívání svých autorských práv.
20. Podle článku 63 Disciplinárního a smírčího řádu České komory architektů (oba dokumenty dostupné na webové stránce <https://www.cka.cz/media> - poznámka soudu) hradí náklady disciplinárního řízení zásadně Komora. V případě odsuzujícího rozsudku je autorizovaná osoba povinna nahradit Komoře část nákladů řízení ve výši 10 000 Kč. V případech hodných zvláštního zřetele může Stavovský soud rozhodnout o snížení či úplném prominutí náhrady nákladů řízení či naopak o zvýšení až na 20 000 Kč.

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

21. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před orgány žalované v obou stupních z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:
22. Soud se v první řadě při posuzování podmínek, za nichž se lze vůbec věcně zabývat podanou žalobou (podmínky řízení), zabýval důvodností námítky žalované, podle níž je žalobou napadené rozhodnutí s ohledem na znění ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb. vyloučeno ze soudního přezkumu. Podle tohoto ustanovení je možno se bránit správní žalobou podle soudního řádu správního pouze proti určitým druhům rozhodnutí o odvolání disciplinárně odsouzených architektů, pokud je jim uloženo disciplinární opatření v podobě odejmutí či pozastavení autorizace. Uvedená námitka není důvodná.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5As 36/2017 – 75, dostupným stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu na www.nssoud.cz, zcela jednoznačně vyložil, že z ustanovení § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání architekta nelze dovozovat nemožnost soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty, a to ani argumentem *a contrario*, neboť jakákoliv výluka ze soudního přezkumu musí být zákonodárcem učiněna výslovně a nikoli mlčky, a musí být v souladu s požadavky článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
24. S ohledem na uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu nelze považovat ustanovení § 22 odst. 3 zákona o výkonu povolání architekta za překážku věcného posouzení důvodnosti žaloby, protože přezkum rozhodnutí o uložení pokuty výslovně nevylučuje.
25. Žalobce v podané žalobě v první řadě namítal, že se protiprávního jednání nedopustil. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

26. Z předloženého spisového materiálu je zřejmé (a žalobce skutková zjištění orgánů profesní samosprávy žalované nezpochybnil, jeho námitky směřují výhradně proti správnímu uvážení stavovských orgánů), že v rámci žádosti o vydání závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru odevzdal požárně bezpečnostní řešení původně zpracované jiným autorizovaným projektantem (Ing. Š.), jehož obsah bez vědomí tohoto projektanta pozměnil a vydával je nadále za dílo tohoto projektanta. Orgány profesní samosprávy žalované neposuzovaly v rámci daného disciplinárního řízení otázku správnosti, vhodnosti či neprofesionality jednání Ing. Š., ale zabývaly se výhradně jednáním žalobce, který sám nijak nezpochybnil, ba dokonce opakovaně potvrdil své jednání před orgány žalované i přímo v textu samotné žaloby. Toto jednání pak byly žalovanou vyhodnoceny důvodně jako závažné porušení práva autorského a práva k duševnímu vlastnictví jiného autorizovaného architekta, protože to byl žalobce, kdo bez vědomí a předchozího souhlasu Ing. Š. pozměnil obsah jejího požárně bezpečnostního řešení přístavby výtahu a pro bazén s příslušenstvím tak, aby vyhovělo požadavkům Hasičského záchranného sboru.
27. Na tomto závěru podle názoru soudu nemohou ničeho změnit ani žalobcem tvrzené a prokazované okolnosti, že dodatečně – po třinácti dnech ode dne podání upravené dokumentace k žádosti o vydání závazného stanoviska – požádal Ing. Š. e-mailem o dodatečnou autorizaci upravené dokumentace, ani to, že Ing. Š. odmítla příslušnému stavebnímu úřadu předložit požárně bezpečnostní řešení byť i v žalobcem neupravené verzi, a konečně ani tvrzení žalobce, že Ing. Š. nedostála řádně svému smluvnímu závazku vůči žalobci spočívajícím ve zpracování požárně bezpečnostního řešení tak, aby vyhovovalo příslušným právním předpisům. Žalobce se mýlí, domnívá-li se, že tyto okolnosti byly neprávem kladeny k tíži žalobce. Disciplinární orgány žalované se konkrétním obsahem jednání Ing. Š. v řízení nezabývaly, pouze v rámci procesní obrany žalobce jako účastníka řízení hodnotily jím uváděné okolnosti. Námitka neúplného a nesprávného právního posouzení věci tak nebyla soudem shledána důvodnou.
28. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí.
29. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
30. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.
31. Bylo nepochybně zjištěno, že žalobce – bez vědomí a souhlasu Ing. Š. – změnil jí zpracované řešení a navíc takto pozměněný materiál v podstatě vydával za jím zpracovaný, když ho předložil v podobě spočívající v tom, že bylo okopírováno řešení Ing. Š. opatřené jejím autorizačním razítkem, přestože jej pozměnil. Založeno a příslušnému orgánu tak bylo předloženo něco, co Ing. Š. nezpracovala, a to je právě jednáním, které je žalobci kladeno za vinu, neboť odevzdal požárně bezpečnostní řešení původně zpracované jiným autorizovaným projektantem, jehož obsah bez vědomí tohoto projektanta pozměnil a vydával je nadále za dílo tohoto projektanta. Toto jednání bylo žalobci prokázáno.
32. Žalobce v podané žalobě rovněž namítal zkrácení svých práv v důsledku toho, že mu byla napadeným rozhodnutím uložena peněžitá sankce ve výši 40 000 Kč a dále že mu byla uložena

povinnost nahradit žalované náklady disciplinárního řízení paušální částkou 10 000 Kč. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.

33. Jak soud uvedl výše v bodech [18] a [20] odůvodnění tohoto rozsudku, nelze v nyní projednávané věci posoudit uloženou pokutu v částce 40 000 Kč za pokutu nepřiměřenou, protože byla žalobci uložena v rámci zákonné sazby a otázku míry závažnosti protiprávního jednání žalobce hodnotil konkrétně jak Stavovský soud žalované v článku XII rozhodnutí o uložení pokuty, tak i představenstvo žalované v bodě II žalobou napadeného rozhodnutí. Orgány žalované tak vzaly v úvahu při ukládání sankce v konkrétní výši především to, že si disciplinárně obviněný nebyl v době vydání rozhodnutí vědom škodlivosti a závažnosti svého jednání. Dále odůvodnily, z jakých konkrétních skutkových a právních okolností dovodily, že jednání žalobce je nutno považovat za velmi závažné zejména s ohledem na jeho neetičnost a na otázku odpovědnosti za zpracovanou dokumentaci, na druhé straně však nebylo zjištěno, že by jednání žalobce vyvolalo závažné následky.
34. V dané věci nebylo soudem zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami stěžovatele. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o výše vyložený institut správního uvážení.
35. Obdobně to platí i o napadeném výroku ohledně náhrady nákladů řízení. Orgány žalované při vydání tohoto výroku napadeného rozhodnutí vycházely z platné vnitřní právní úpravy disciplinárního a smířčího řádu a žalobce v podané žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, v nichž spatřuje důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by Stavovský soud žalované mohl rozhodnout o snížení či úplném prominutí náhrady nákladů řízení

Závěr a náklady řízení

36. Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Žalobce netrval na provedení výslechu svědkyně Ing. Š., respektive ponechal její případnou svědeckou výpověď na úvaze soudu, který však neshledal tento důkaz nezbytným pro posouzení důvodnosti žaloby a proto podle § 52 odstavec 1 s. ř. s. rozhodl o jeho neprovedení. Zároveň soud neshledal ani důvody pro snížení uložené sankce podle § 78 odstavec 2 s. ř. s., neboť žalobci nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši. Na základě všech těchto úvah proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení rozhodl soud jednak podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení. Žalovaná, již by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, uplatnila náklady řízení tvořené právním zastoupením žalované Mgr. Danielou Rybkovou, advokátkou. Soud dospěl k závěru, že náklady právního zastoupení žalované jsou nákladem nad rámec běžných činností samosprávné profesní organizace, která však disponuje dostatečným potenciálem odborně vzdělaných členů a zaměstnanců pro to, aby rozhodnutí vydané v disciplinárním řízení před soudem obhájila. Tuto okolnost Městský soud v Praze s odkazem na ustanovení § 60 odstavec 7 s. ř. s. považuje za důvod zvláštního zřetele hodný, a proto náhradu těchto nákladů žalované nepřiznal, jak uvedl ve výroku III tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2019

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu